

Dəyanət OSMANLI

Adam özünü tanısin...

Yolsuz bir səyyaham,
öz kölgəmin izindəyəm.
Qəddim kimi əyilmiş bir soru
zamanı tovladıb güldürər üstümə,
ağladıb qəhr edər məni,
cənnət və cəhənnəm adına
Tanrıdan hesab istər.

Tələsirəm mənzilin səmtini tutmadan,
intəhasız yollar axıra çatsın.
Həyat dirini,
məzar ölünü,
adam özünü tanısin məzarda.

Tanrıya tövsiyəm var:
min illərin sınağında uduzan
alınmdakı mənasız cümləyə
qara bir nöqtə qoyulsun.

Açılsın bütün umacaqlarımız,
bitsin bu səbrin mistik əzabı.
Sən min yerə yozulan sözünün,
mən küskün canımın sahibi olum.

Öz canımı oxuyuram

İçib haqqın şərabını,
bir daha oyanamasam,
oyanıb ruhumu sadıq,
özümü sağ bulamasam...

Ömrüm arı dodağında
ətri qalmış qar çiçəyi.
Evimizin qabağında,
tək ağacın budağıdı
son mənzilimin dirəyi.

Yaralı yerimə baxıb,
sağ yerimi qanadıram.
Tale kitabın qapayıb,
öz canımı oxuyuram.

Bağlı yolum da açıldı,
gedəsi halım qalmadı.
Uçmağın anı yetişdi,
amma qanadım çıxmadı.

Mən gedərəm,
dərdim qalar,
çəkərsənsə,
halal olsun.
Baş daşım yox,
başım üstə
bitərsənsə,
halal olsun.

Həyat görəvi

Tanrı yetirər,
deyib
bayramları borca keçirənlərin
tək arzusudu ruzi-bərəkət,
arzuların çin olmadığını bilə-bilə...
hər dəfə ümid vermək
abırsız bir adətdi.

Möhtaclar çox,
ümidlər xəsis...
Dost-aşnaya quş iliyi,
can dərmanı içirtmək,
acları bayram təilləriylə sevindirmək,
oğul-uşağa haram yedirtmək gerekmiş.

Mübarək bayramların acığına
son tikəsini özünə qiyməyən insanın
ağzından əkməyi,
dilindən sözləri oğurlamaq,
kutsal kitabların xoflu kəlamllarıyla
qurbanını ovsunlamaqdı
insandakı şeytan əxlaqı.

Hətta insanın
qalan saatını sayıb,
nəbzini dinşəmək,
aldığı nəfəsə darılmaq
kiminsə həyatda qalmaq nədəni.

Adi günləri bayram kimi özləyənlər,
Vətən eşqinə canından keçənlər,
Vətən eşqinə torpağı
altına-üstünə çevirənlər,
keçmişin gözünün içinə
tüpürənlər olmasaydı...

Tanrının qoca vaxtında
insanlığ üzərinə,
tale-qismətin qanına yerikləyib,
alın yazısını
dəyişmək eşqinə düşənlər var.
Ölüm-dirim fərmanında
Tanrıya ortağ bir iddiada bulunmaq
və əkməyini göz yaşı isladanların
bayramını kutlamaq
zalımın görəvi olmasaydı...

İsmaş

Dost düşməni,
ışığı qaranlığı tanımır,
ocaq öz tüstüsündə boğulur.
Qara taleli torpağın
uğrunda şəhid olanla,
onu məzarlığa çevirənin
fərqlində olmadığı
bir günün ortamındayam.

Bezmədən yaşayıb,
hamı kimi öldüyündə
səni bir mumiya kimi
ürəyimdə saxlamağa çalışdım.
Heç ağlıma gəlməz
nə üçün və hardan gəlmişəm,
harda və kimin qulluğunda
usanmadan dayanmışam.

Bilmədən
sabah kiminçün açılır,
ocağı kim söndürüb gedib
və sən ürəyimdə nə yapırsan,
ordə həyat varmı yenə...
Bir əlüstü xəbər göndər
özündən öncə,
ya mən vədəsiz ölüm,
ya gözləyim bezincə...

Qocalmış ruhuma rastlasan

Bu gün çox halsızam,
gücsüz və cansızam.
Əcəl qənşərində xar olub,
insanın acığına
ömrün dalanında meydan sulayan
bir qarğış yaralayıb canımı.

Günlərin birində
qocalmış ruhuma rastlasan,
bir tapdanmış yovşanlıqda
tanınmaz ölüsinə,
ya özündən razı dirisinə
bir xəbər çatdır:
gəlib məni bulmasa,
köçdən ayrı düşdüyüm yerdə
gözlərinə inanmasın.
Ölümün xətrinə dəyməsin,
o son həyanımız,
son halal haqqımızdı...

Ruhum kimliyini bulmasa,
gördüyü yoxluğa inanmasa,
həyatını sıxmasın,
qəza-qədərini nəzərini ovmasın.
Gözlərində hələ acılara dözmək
və bir canın yarımçıq nəfəsində
son titrəyişə şahid olmaq şansı var...

Məni məzarımda görməsə
ruhum özünü danlamasın,
fələyi acılamasın...
O fələk dar macalda,
son adımda yanımdadı,
Tanrıyla çarpışan təlaşımda,
əzizimdi torpağımın başı üstə.

Bir köprübaşıyam

Sabah açılan kimi
quşlar uçub uzaqlaşdı.
Ömür bitdiyi anda
dostlar bir-bir bezib getdi,
yadımda qalanlar kirayənişin.

Küləkdə,
çovğunda,
qızmada,
canı bərkimiş,
həyatın içində gözükkölgəli
bir köprübaşıyam.
Karvanlar çəkib getdi,
isti yuvalar dağıldı
yarımçıq yuxular tək.
Qış qapıya dayanmamış
qalın qar yağdı
nakam arzuların üstünə...

Görəsən sağ çıxmasaq
bu yaşam qovğasından
bir daha sabah açılacaqmı,
görəsən yenə də
gözlərimiz sevinəcəkm
bir-birimizin dirisindən vazkeçib
ölüsünü bulunca...

Şükr etməkdən bezmiş kimi...

Heç nə düşünmədən,
vaz keçmədiyim bir aqibətin
qəfil fərmanını bilmədən
hər gecə gəlişini gözlədim.

Hələ sabahın açılmağına
bir az zaman var,

hələ heç də sabahın günəşli,
tutqun, buludlu olaçağını bilmədən
gəlişini çarə tək gözlədim.

İllər öncə
ruhumun yuxuda nə görüb də,
bir səbəb olmadan
həyatdan usandığımı şahidiyəm...
Sabah açılar-açılmaz
yürüdüm öz qismətimə sarılmaq üçün.
Sabahlar monoton vərdişlə
yuxudan oyadıram özümü,
yaşamaqdan yorulmuş kimi.

Ölümün adından usanmış,
şükr etməkdən bezmiş,
nə üçün yazdığını bilməyən qələmi
özündən tez qoçalmış divanəyəm.

Heç fərqi nə varmadan
kim və nə üçünsə qərubsədim,
doluxsunmuş səbirlə
gecələri bir ilac tək özlədim...

Ölümün təmənnasız mərhəməti
Tanrının rəhmi qədr.
Əcəlin hər gecə canımı almaq,
ya da yaşatmaq istəyinin
fərqi nə varmadan,
özümü sahmana salıb
gəlişini əzabla gözlədim...

Ölüm kimi gözlədim

Hər dəfə öz rəsmimi görəndə
gözlərimi yayındırdım.
Surətim kağızda ölübmüş,
ruhumun da xəbəri yoxmuş.

Məni də Tanrı yaradıb deyə
heç təsəllim olmadı.
Dar macalda tərək edənlər,
peşmanlıq içində
xoş günüm olmadığını sanıb,
bəlkə də ömürboyu
bir daha xatırlamadı.

Sabahların sonunu
bayram kimi gözləyib,
günümü öldürdüm,
əzizim.
Hər dəfə bir törəndə
ovqatımı görüb utanınca
əziz canımdan keçib,
ölümü güldürdüm,
əzizim.

Sən də baxıb üzümə
ruhdan düşüb duruxdun.
Səni əzizim bildim,
başını qaldırıb
tək qaldığımı görəndə
canımı oxudun,
əzizim.

Tanrıda insaf varsa,
könlüm-gözüm toxtayar.
Sənin də qursağın dar,
nə sevgin yaşadar,
nə də rəhmin
tabutumu oxşar,
əzizim.

Tale yolunu seçməyə
nə yazıq, bir şansımız yox.
Əgər ömrün ortasında
yolun bitmiş,
yurdun yoxsa,
gəl yaşa məzarım üstə.